

BLAUW BLOED EN EEN TOYBOY

Blijspel in drie bedrijven

door

MAJA REINDERMAN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BLAUW BLOED EN EEN TOYBOY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MAJA REINDERMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2002 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MA - moeder

TANTE TUTJE - schoonzuster van moeder

MONA - oudste dochter

NICOLE - een na oudste dochter

REINY - middelste dochter

GERDA - een na jongste dochter

LISA - jongste dochter

KAREL - man van Reiny

HAPA - toyboy

CAS NOORMAN - notaris

KIP - begrafenisondernemer / tweelingbroer

DECOR:

Een middag in mei. Het toneel stelt een huiskamer voor. Rechts voor staat een eetkamertafel met vier stoelen, links staat driepersoonsbank + salontafel. Linksachter is de deur naar de hal (+ voordeur en trap naar slaapkamers). Rechtsachter een raam, daaronder staat een ladekastje met daarop radio. Rechts opzij is de deur naar keuken.

Middenachter hangt een spiegel, daaronder staat krukje. In de linkerzijwand deur naar tuin. Verder kamerplanten en stapeltjes post/kranten.

EERSTE BEDRIJF

Via de voordeur komt Reiny (kleding praktisch, no-nonsense), zacht snikkend, samen met haar man Karel (spijkerbroek en overhemd) de kamer binnen.

REINY: Ik kan het gewoon niet geloven. Heb ik al die tijd op het huis gelet, de plantjes water gegeven, de post behandeld... En nu kan ik haar nooit... wordt ze nooit... zal ze nooit...

KAREL: ... haar post lezen.

REINY: Nee. *(snik)* En nooit zien hoe mooi die ficus geworden is.

KAREL: Ach, in de hemel staan nog veel mooiere planten. Ga de gieter maar even halen. Hier staan de plantjes er weer dorstig bij.

REINY: Ik had liever gehad dat die hele plantenzooi het loodje had gelegd. En mijn moeder niet.

KAREL: *(slaat arm om haar heen)* Stil nu maar, Reiny. Het komt allemaal wel goed. Ik ben er toch nog? Toe, snuit je neus maar.

REINY: *(luid snikkend)* Ik heb geen zakdoek...!

KAREL: *(zucht)* Hier, gebruik de mijne maar.

REINY: Dank je. *(snuit en geeft zakdoek terug)* Nou, dan ga ik nu maar de plantjes water geven. *(af naar keuken)*

KAREL: *(schudt hoofd; loopt wat rond in de kamer en bekijkt hier en daar iets; zucht)* Ach, ach... *(roept naar keuken)* Wanneer zouden je zussen komen?

REINY: *(uit keuken)* Ongeveer 2 uur.

KAREL: *(loopt naar keukendeur)* Wat?!

REINY: *(op met gieter)* Om ongeveer 2 uur. Dat is het al bijna. *(gaat plantjes begieten; Karel loopt als een hondje achter haar aan)*

KAREL: Komt Mona ook?

REINY: Ja, natuurlijk. Waarom niet.

KAREL: Wel... zij en je moeder waren nu niet meteen dikke vriendinnen. Ik bedoel, op verjaardagen en zo negeerden ze elkaar. Ik heb eigenlijk nooit goed begrepen wat er aan de hand was.

REINY: Nee, ik ook niet. Mona wou er niet over praten. Maar daarom kan ze hier nog wel komen. Het gebeurt niet iedere dag dat je moeder met een vliegtuig neerstort midden in de Stille Zuidzee!

KAREL: Nee! En het gebeurt ook niet iedere dag dat je een moeder hebt die er opuit trekt om een half jaar lang eilandjes aan de andere kant van de wereld te bezoeken. En dat voor een weduwe.

REINY: Nu kon ze het doen. Pa wilde nooit. Toen die is overleden...

KAREL: ...greep Ma Blauw haar kans.

REINY: Karel!

KAREL: Nou ja, zo heet ze toch. Heette, bedoel ik. *(bel)* Ze is trouwens overal al geweest. Alaska, Tibet...

REINY: Karel, de bel! Doe nou open. Het zal een van mijn zussen wel zijn.

KAREL: Was jij dan de enige met een sleutel?

REINY: Ja. Toe dan, ga nou naar de deur.

KAREL: *(saluëert)* Ja generaal.

REINY: Ga nou maar! *(Karel laat Lisa -sportief en jeugdig gekleed - en Cas - nette broek en trui - binnen)*

KAREL: Dag Lisa en... *(Lisa snelt op Reiny toe en omhelst haar)* dit is eh... je nieuwe vriend?

CAS: Nee, hoor. Dat zou hoogst onwaarschijnlijk zijn. Nee, ik ben Cas Noorman, de buurman.

KAREL: Van Lisa?

CAS: Nee, ik woon naast buurvrouw Blauw.

KAREL: Woonde.

CAS: Nee, ik woon er nog steeds.

KAREL: Als u mijn schoonmoeder bedoelt woonde u naast haar.

CAS: Dat begrijp ik niet. Ik zie Reiny hier af en toe en die zei afgelopen week dat haar moeder weer gauw thuis zou komen. Ze had een mailtje gehad uit Honolulu, zei ze. Ik zag mensen in huis en ik meende dat ze er al was. Ik had toch een dagje vrij genomen en dacht: kom, laat ik buurvrouw even welkom heten.

KAREL: Dan vrees ik dat u te laat bent...

CAS: Wat? Is ze al weer weg?

KAREL: Nee, er is gisteren een vliegtuig in de Stille Zuidzee gestort. Alle inzittenden zijn omgekomen. Vanmorgen werden we gebeld door het Amerikaanse consulaat met de mededeling dat mevrouw Maria Blauw, mijn schoonmoeder dus, ook op de passagierslijst stond.

CAS: O... dat wist ik niet. Wat verschrikkelijk! U zult allemaal wel erg van streek zijn. Fff... *(ploft neer op bank, trekt aan zijn boordje)* ik krijg het er benauwd van. Buurvrouw Blauw - 't was nog zo'n flinke vrouw.

KAREL: Dat zou een mooi grafschrift zijn. Maar ja, ze ligt op de bodem van de oceaan.

CAS: Mag ik u allen mijn medeleven betuigen? *(loopt naar Reiny en Lisa toe)* Dames...

REINY: *(maakt zich los uit omhelzing)* Buurman Noorman... U heeft gehoord wat er gebeurd is?

CAS: Ja, maar ik heet nog steeds Cas.

REINY: Laten we gaan zitten, eh... Cas. Ik zal even koffie gaan zetten.
Waar is de gieter?

LISA: Ik zou voor koffie het koffiezetapparaat gebruiken. Moet ik je helpen?

REINY: Nee, laat me maar... *(af met gieter naar keuken; Karel en Lisa gaan aan eettafel zitten)*

CAS: Ik kan beter weggaan. Ik wil me niet opdringen.

LISA: Welnee! Kom gerust even zitten.

CAS: Nou ja... ik ben geen familie. Weet u het zeker?

LISA: Dat kun je nooit zeker weten. Maar het is heel aardig van u dat u even langs kwam. U kon tenslotte niet weten dat, nou ja dat... *(heeft moeite zich goed te houden, maar vermant zich)* Ik ben Lisa, de jongste dochter. *(schudt handen)* U bent de buurman, hè? Meneer Noorman?

CAS: Ja, dat klopt. En zeg maar Cas.

KAREL: De andere zussen zullen hier ook zo wel zijn.

CAS: Hoeveel zijn het er ook al weer?

LISA: Vijf. We hadden een echt meidengezin.

KAREL: En ze zijn allemaal verschillend. Al hebben ze wel één ding gemeen.

LISA: O ja? Wat dan?

KAREL: Ze hebben allemaal een grote mond. Ze willen graag de baas spelen.

LISA: Nou ja!

CAS: Dat heet tegenwoordig "girl power".

LISA: Eerlijk gezegd voel ik me nu nogal zwakjes.

CAS: O, ik zeg weer helemaal de verkeerde dingen. Neem me niet kwalijk. Ik begrijp best dat je nu heel verdrietig bent. Maar ik weet zeker dat een dochter van Buurvrouw Blauw sterk genoeg is om dit verdriet te dragen.

KAREL: Zo? Is meneer dominee? Of psychotherapeut misschien?

CAS: Dat niet. Ik ben notaris.

KAREL: Toe maar!

LISA: *(staat op)* Ik ga Reiny even helpen. *(af naar keuken)*

CAS: *(kijkt Lisa na)* Dat is een vlotte jongedame. Zeker getrouwd? Of samenwonend...

KAREL: Nee, op het moment niet. Ze heeft wel wat relaties achter de rug, maar heeft blijkbaar de ware nog niet gevonden. Had je interesse soms?

CAS: Welnee! Zij past toch helemaal niet bij mij.

KAREL: Waarom niet?

CAS: Ach... Zo'n leuke meid, die vindt mij maar een... Nou ja, ze ziet mij heus niet zitten.

KAREL: Wat mankeert er aan je?

CAS: Moet ik dat nog zeggen?

KAREL: Ja. Een notaris... dat is een respectabel beroep. En je ziet er niet al te beroerd uit. Heb je misschien verborgen gebreken? Zweetvoeten of zo?

CAS: Nee, dat zou simpel zijn. Maar ik weet nooit zo goed wat ik tegen aantrekkelijke vrouwen zeggen moet. Ze vinden me een droogstoppel.

KAREL: Ik wil wel een goed woordje voor je doen.

CAS: Nee! Ben je gek.

KAREL: Je zegt het maar. Het lijkt me wel handig, een notaris in de familie. *(bel)* O, even opendoen... *(af hal, komt terug met Gerda, gekleed in vaal gewassen jurk)*

GERDA: Dat is nou echt weer iets voor Ma! Had ik me er net op verheugd dat ik de volgende reis mee mocht - naar China! - komt ze niet terug. Die reis kan ik mooi vergeten. *(ploft neer op bank)* Dat moet mij nou weer overkomen.

KAREL: Jij verandert ook nooit, hè? *(tegen Cas)* Dat is mijn schoonzus. Eh... op de een of andere manier krijg ik haar naam nooit uit mijn strot.

CAS: *(loopt naar Gerda toe, steekt hand uit)*. Ik ben Cas Noorman, buurman van uw moeder. *(Gerda negeert hand)* Mijn oprechte deelneming.

GERDA: Ja, dat zal wel. *(Cas gaat schouderophalend weer aan tafel zitten)*

KAREL: Zij is ook niet getrouwd. Niet meer, tenminste. Is 't wat voor je? *(Cas trekt een vies gezicht)* Ach, wat jammer nou... *(de mannen lachen)*

GERDA: Wat zitten jullie te lachen? Zo leuk is het allemaal niet. *(bel)*

CAS: *(tegen Karel)* Gered door de bel.

KAREL: Ik ben, geloof ik, een nieuwe carrière begonnen. Als portier. *(laat Mona (eenvoudig maar chic gekleed) en Nicole (type plooirok- parelkettinkje) binnen)*

NICOLE: Hallo allemaal, wat vreselijk, hè? Waarom kon Ma niet gewoon naar Tirol gaan. Dat doen andere moeders ook. *(tegen Cas)* Dag meneer.

KAREL: Dit is de buurman. Cas Noorman. En dit zijn Nicole en Mona, zusters van Reiny. Ga zitten, meiden. Zijn jullie mannen niet meegekomen?

MONA: Richard zit voor de zaak in New York. Bezoekt hij meteen Mylène. Kijken of dochterlief wel een goed au-pair gezin heeft getroffen.

NICOLE: En Jurriaan had een belangrijke bespreking. Hij zal proberen later te komen. Hij hoort hier ook bij te zijn. Waar is Reiny?

KAREL: In de keuken, koffie aan 't zetten. Lisa helpt.

GERDA: *(snerend)* Want ze kan het niet alleen.

NICOLE: *(gaat op bank)* Dag Gerda. Hoe gaat het er mee?

GERDA: Met mij gaat het uitstekend. Maar niet heus.

REINY: *(komt met blad bekers uit keuken, achter haar Lisa met thermoskan)* Koffie! Ik zie dat we er allemaal zijn. *(zij en Lisa zetten koffieboel op tafel en lopen naar Mona toe; gedrieën staan ze even in omhelzing)*

GERDA: Ik dacht dat we koffie kregen.

REINY: Rustig aan! *(binnensmonds)* Kreng! *(gaat koffie inschenken en verdelen)*

MONA: Heb je genoeg voor iedereen?

REINY: Natuurlijk. We verwachtten jullie toch.

LISA: *(gaat met Mona aan tafel zitten en zucht)* Daar zitten we nou. Vijf wezen in hun ouderlijk huis.

MONA: Nou ja, wezen... Als het goed is wordt iedereen **eens** wees. Wij zijn al oud.

GERDA: Pardon! Jij bent oud.

LISA: De oudste van het stel. Dat klopt. Maar je kunt beter een oudste zus zijn dan een oud wijf!

KAREL: Hé, rustig aan...

LISA: Ach, zij ook altijd!

KAREL: *(hoofdschuddend tegen Cas)* Zusters...

NICOLE: Wat zijn nu de plannen? Moeten we een begrafenisondernemer bellen? Een notaris?

GERDA: Ja, de erfenis verdelen. Had ze eigenlijk een testament gemaakt?

CAS: Nee, dat vond ze nog niet nodig.

NICOLE: Ik wil niet onbeleefd zijn, maar waar bemoeit u zich mee? Zoiets bespreek je toch niet met de buurman?

CAS: Normaal gesproken niet, maar ik ben toevallig ook haar notaris. Ik behartigde haar zaken.

MONA: Bent u niet een beetje jong om notaris te zijn?

KAREL: Oei Moon, dat is een opmerking die je leeftijd verraadt.

LISA: *(spottend)* Cas was een heel snelle student. Nietwaar?

CAS: *(verlegen)* Dat was ik inderdaad...

LISA: Mooi! Dan kan jij ons zeggen wat we nu moeten doen.

CAS: Ik zou eerst nog even wachten tot de officiële doodsverklaring komt - jullie hebben nu toch alleen een telefoontje gehad? - en dan inderdaad een begrafenisondernemer in de arm nemen.

MONA: Maar er valt niets te begraven.

CAS: Nee, maar er zullen waarschijnlijk toch kaarten verstuurd moeten worden, een advertentie geplaatst...

NICOLE: ...en een herdenkingsdienst gehouden worden.

REINY: Eh... ik ben zo vrij geweest alvast een begrafenisondernemer te bellen. Hij zal straks langs komen.

CAS: Heel verstandig van je, Reiny. Maar ik denk dat ik nu maar naar huis ga, ik voel me een beetje een indringer.

LISA: Welnee! En je hebt je koffie nog niet op.

KAREL: Weet je wat, wij gaan even op de bank zitten, dan kunnen de zussen hier met elkaar eh...

REINY: ...praten?

KAREL: Ja, dat bedoel ik. *(gaat met Cas naar bank; Gerda en Nicole naar tafel. Reiny schuift krukje bij om op te zitten; allen nemen koffie mee)*

NICOLE: Ik kan het nog steeds niet geloven. Andere moeders sterven netjes in hun bed. Zij moest natuurlijk weer op een belachelijke manier aan haar einde komen. Wat zullen mijn kennissen wel niet zeggen.

LISA: Ze was excentriek... maar je kon altijd ontzettend met haar lachen.

NICOLE: **Om** haar lachen, zul je bedoelen. Maar ja, 't was toch mijn moeder. *(begint te snikken)*

LISA: Wacht, ik haal even een doos tissues. *(af keuken)*

NICOLE: Sorry, hoor. Maar het lijkt nu me toch wel gepast om te huilen.

REINY: Want anders zou je dat natuurlijk niet doen.

NICOLE: O...

GERDA: Je moet je niet zo aanstellen. Ik jank toch ook niet. Als jij zo veel ellende had meegemaakt als ik waren jouw tranen ook op geweest.

REINY: Wat ben je weer zielig! *(roept naar keuken)* Lisa! Waar blijf je met je tissues? *(de zussen kijken afwachtend naar de keukendeur tot Lisa komt aanrennen)*

LISA: *(zet doos op tafel en trekt er een tissue uit)* Hier meid, geneer je niet. Zal ik je tranen even afdrogen?

NICOLE: Nee, dat hoeft niet. *(staat op en loopt naar spiegel)* Mijn mascara zal wel doorgelopen zijn... *(onderdrukt gelach van Karel)*

MONA: Lach jij maar... het valt niet mee om vrouw te zijn.
KAREL: Sorry, Moon. Volgens mij lukt jou dat aardig.
MONA: Nou... ik neem maar aan dat het geen belediging is.
REINY: Gaat het weer, Nicole?
NICOLE: Ja wel. *(gaat zitten)*
REINY: *(kijkt om zich heen)* Dit huis zullen we straks wel moeten verkopen...
GERDA: Nee, ik ga hier wonen!
REINY: Kunnen we dat later bespreken? *(zucht)* Al die herinneringen... *(wrijft zachtjes over het blad)* Alleen al deze tafel. Weten jullie nog hoe we daar aan kwamen?
MONA: Toch gekregen van Tante Tutje?
LISA: Ja, die had hem gewonnen bij een prijsvraag. Maar haar huis stond al zo vol met spullen, dat er bij haar geen plaats voor was.
MONA: Jawel... maar ze vond hem niet deftig genoeg.
LISA: En wij konden hem goed gebruiken. Die oude van ons had een mank poot.
NICOLE: Wat een ellende was dat. Altijd een boek onder die poot schuiven... Zo gênant!
MONA: Ja, het leek meer op een glijbaan dan op een tafel. Hoe vaak er niet iets afgleed...
LISA: Hele serviezen!
GERDA: Ze had beter een tv kunnen geven...
REINY: Wat?
GERDA: Tante Tutje! Ze had geld zat. *(schamper)* Kwam ze met zo'n stomme tafel! En dacht je dat Pa en Ma zelf een tv kochten? Nee, hoor! Televisie was maar schadelijk voor de jeugd! Bij ons geen tv! Ik kon op school nooit meepraten over programma's. Mijn hele jeugd is er door bedorven! *(blik van verstandhouding andere zussen)*
REINY: Moeten we Tante Tutje eigenlijk niet waarschuwen? 't Is tenslotte familie...
NICOLE: Alleen maar aangetrouwd.
GERDA: Kouwe kant!
LISA: Maar door haar huwelijk een Blauwtje, ook al is oom Theodoor al jaren dood.
REINY: Ik bel haar straks wel.
CAS: *(loopt naar eettafel)* Ik wil niet nieuwsgierig zijn...
LISA: ...maar je bent het wel?
CAS: Noem het brede belangstelling. Maar eh... heet die tante echt "Tutje"?
REINY: Welnee! Ze heet Tine. Maar als je haar ziet snap je meteen

waarom we haar Tutje noemen.

CAS: Ik ben benieuwd. Wel dames, ik wens jullie sterkte, ik ga nu maar.

Als jullie me in de toekomst nodig hebben, sta ik tot jullie beschikking.

REINY: *(staat op)* Bedankt, Cas. Ik laat je even uit. *(beiden af via haldeur)*

KAREL: Ik denk dat ik maar een poosje in de tuin ga werken.

LISA: Word het je te veel - vijf vrouwen?

KAREL: Vijf vrouwen kan ik wel aan. Maar ik moet toegeven dat vijf Blauwtjes een beetje veel van het goede is.

MONA: Ik ben blij dat je tenminste nog van het "goede" zegt...

KAREL: Dat is nu eenmaal de uitdrukking. *(af via tuindeur)*

REINY: *(op via haldeur; gaat op de kruk zitten)* Dat was Cas. Volgens mij zag jij jou wel zitten, Lisa.

LISA: Helemaal niet! Hij zag ons alle vijf zitten. Op een stoel, hier aan tafel.

REINY: *(gemaakt)* Ha, ha, ha... leuk hoor. Maar ik zit op een kruk.

GERDA: Daarom vindt hij jou niet leuk.

NICOLE: Zeg! Vinden jullie dit de plaats en de tijd om over dergelijke zaken te praten. Ma is net verongelukt. Dan ga je toch niet praten over... over...

LISA: ... vrijers. Stel je gerust. Hij is toch mijn type niet. En ik helaas niet de zijne.

MONA: Helaas?

LISA: Bij wijze van spreken.

MONA: Jij valt altijd op die foute figuren... misschien zou je eens een betrouwbaar iemand een kans moeten geven.

LISA: Ik weet het niet... is dat niet ontzettend saai? *(staat op, loopt om de tafel en bestudeert het tafelblad)*

NICOLE: Wat doe jij nou weer?

LISA: Ik kijk of ik... o ja, hier!

NICOLE: Wat zie je daar?

LISA: Hier pleegde ik een aanslag op het tafelblad.

NICOLE: Aanslag?

MONA: Je bedoelt toen je met Wasco aan het krijten was. Je velletje papier bleek een beetje te klein zodat je allemaal waskrijt op de tafel kraste. Toch?

LISA: Ja... je ziet het nog heel vaag. *(de zussen buigen zich over de aangewezen plek)*

REINY: Alleen als je het weet.

LISA: Het zag er zo verschrikkelijk uit, al dat krijt op de tafel. Ik was zo bang dat ik op m'n kop zou krijgen van Ma.

MONA: Want die was zuinig op haar tante-Tutje-tafel.

LISA: Reken maar! Dus ging ik de plek gauw met teakolie inwrijven.
Alleen - het was geen teakolie, het was koperpoets!

MONA: *(lachend)* Ik zie nog die enorme uitgebeten vlek! En dat verschrikte gezicht van je. Maar ja, je was nog klein.

GERDA: En daarom kreeg zij niet op d'r kop. Als ik het gedaan had was ik bont en blauw geslagen!

REINY: Nou, nou... *(de zussen - op Mona na - gaan weer zitten)* je moest hooguit vroeg naar bed.

MONA: Ik zal nog wat koffie bijmaken. Of willen jullie wat anders?

LISA: Nee, bij een rouwplechtigheid hoort koffie. En cake - maar die moeten we er maar bij denken. *(Mona af keuken met thermoskan)*

GERDA: *(kijkt of Mona al weg is)* Hé, weten jullie nog van die keer dat we hier allemaal zaten te eten en dat Lisa toen opeens zei: "Mona, weet jij waarom niemand met jou wil trouwen?" Je was bloedserieus.

LISA: O, hou op! Ik schaam me er nog voor.

GERDA: Waarom? Je had toch gelijk. Je zei: "Omdat je zo lelijk bent." O, wat heb ik toen gelachen! Vooral toen de hele familie daarna in koor brulde: "En jij lijkt op haar!" Toen had jij de smoor in.

REINY: Jouw verloving met Henkie werd ook aan deze tafel aangekondigd. Weet je nog? Je was negen.

GERDA: Ik was er nu eenmaal vroeg bij.

REINY: Maar een paar weken later zat je tijdens het avondmaal opeens hevig te snikken. Weet je dat ook nog?

NICOLE: O ja! Toen was de "verloving" verbroken.

REINY: Precies! Pa vroeg hoe dat zo gekomen was en jij zei: *(huilerig)* "Omdat Piet Jonker aan Henkie vroeg of ik Henkie z'n meissie was. En toen zei Henkie van ja en toen zei Piet Jonker: 'Dat moet je niet doen, want zij is een lul!' en nou heeft-ie het uitgemaakt..." *(gelach Nicole, Reiny en Lisa)*

NICOLE: Het viel niet mee om toen nog serieus te blijven. Zulke taal hoort een klein meisje niet uit te slaan.

REINY: Ik herinner me dat de een na de ander met een benauwd gezicht naar de keuken liep.

GERDA: Hu... ik had tenminste al vriendjes toen ik klein was. Dat kon je van die hark met kapsones niet zeggen.

REINY: Alleen maar omdat Mona zo verlegen was. Lisa, waarom vond jij haar eigenlijk lelijk?

LISA: Omdat ze zo lang en dun was en van dat steile witte haar had. Nu vind ik haar een mooie vrouw! Maar toen vond ik dat zo stom!

MONA: *(op via keukendeur)* Zo, de koffie staat te pruttelen. Wat was er stom?

GERDA: Jij natuurlijk. *(Mona kijkt minachtend naar Gerda)*

NICOLE: Eigenlijk vind ik toch dat bij de koffie iets lekkers hoort. Al is het alleen maar als troost.

MONA: Maar er is nu hier niets in huis. Ga anders even iets halen.

NICOLE: Waar? Zijn er dan nog steeds winkels in dit gat?

LISA: Nou zeg...! Je bent hier geboren, hoor.

NICOLE: Maar ik ben hier al zo lang weg.

MONA: Ze zijn er vast nog wel. En anders rijd je toch even naar de stad.

Vraag of zij *(wijst naar Gerda zonder naar haar te kijken)* met je mee gaat. Zij woont hier nog steeds. Dus ze zal het wel weten.

NICOLE: *(kijkt vragend naar Gerda)* Gerda?

GERDA: Moet ik me weer opofferen...

NICOLE: Maak je geen zorgen. Ik betaal.

LISA: Dan val je wel van je geloof. *(giftige blik van Nicole)*

NICOLE: Alleen voor deze keer. En als het ver is kunnen we met mijn auto gaan. Of is dat raar?

LISA: Alleen als je te veel gas geeft. De winkel is 100 meter verderop.

NICOLE: O. Dan gaan we lopen. Ga je mee, Gerda?

GERDA: *(diepe zucht)* Vooruit dan maar. *(met Nicole af hal, Mona gaat zitten)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto